

2. Advent második vasárnapja.VÍGASZTALJÁTOK NÉPEMET !

Ésaiás 40,1 - 2
 Ésaiás 40,1 -11

Lehetnek közöttünk, akik úgy gondolják, hogy igen időszertlen alapíget választottam e mai alkalomra. Magam is szembenéztem a kérdéssel: szükséges ma vigasztalni Isten népét? Elöljáróban elmondom, hogy mire jutottam. Szükséges a vigasztalás, mert van bűn. Mennyit szenved az ember a maga és mások bűne miatt; mert a szeretetlenség és az önzés a súlyos bűnök közé tartoznak, ha nem a legsúlyosabbak. De szükséges a vigasztalás, mert van betegség. Hiába küzdünk és védekezünk ellene. A társadalom hőies erőfeszítéseket tesz az egészségügy érdekében, s ugye nem kell mesze mennünk, hogy beteget, gyógyíthatatlant, fájdalmakkal küzködöt találjunk. Szükséges a vigasztalás, mert van szenvedés. Mennyi megrázó szerencsétlenség történik naponta. A növekvő közuti balesetekben hányszor az ártatlanok halnak meg, azok akik "szabályosan" haladtak. S az ilyenek hozzátartozóinak nincs-e szüksége vigasztalásra? Azután itt van a halál. Elszakít, elviesz szülöt, testvért, hites társat, gyermeket, jóbarátot. Nem válogat és nem kímél. Mán-e gyülekezet, melyben nincsenek gyászolók?

Mindezeket végiggondolva megmaradtam az alapíge mellett, s annak alapján bizonyoságot teszek előttetek: a/ Az Egyetlenegy Vigasztalóról, és b/ az egyetlenegy vigasztalásról.

Az Egyetlenegy Vigasztalóról.

Az előbbi felsorolást valójában nyugodtan figyelmen kívül is hagyhatnánk. Ha mi mindnyájan úgy látnánk is, hogy nincs szükségünk vigasztalásra, az Anyaszentegyházban hangoznia kell a vigasztalásnak, mert így akarja Isten. A mi Istenünk a Ví-

gasztalás Istene. Ahogyan Pál apostol mondja olyan szépen: "Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztaljunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket."/2 Kor.1,344/

Isten már az ószövetségben úgy jelenti ki magát, mint Aki egyedüli vigasztalója az ő népének: "Én, én vagyok megvigasztalótok!"/És.51,12/ Amikor elküldi Szerelmes Fiát, Benne is "Izrael vigasztalását" várták./Ik.2,25/ És méltán, mert Jézus Krisztusban "bőséges a mi vigasztalásunk."/2 Kor.1,5/ Amikor pedig Megváltónk arról beszél, hogy az ő mennybemenetele után eljön a Szentháromság harmadik személye, a Szentlélek Isten, akkor "a Vigasztalót" ígéri nekik: "Én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad néktek..."/Jn.14,16.26;15,26;16,7-8/

Bizonyosan tapasztaltátok már ti is édes atyámfiai, hogy kegyelmes, jó dolog az is, amikor az ember talál olyan embert, aki együtt bánkódik velünk s úgy vigasztal minket./Jób 2,11/ De a legnemesebb, legőszintébb emberi vigasztalás is csak ideigvaló. Csak Isten tud végérvényesen megvigasztalni, mert ő az Egyetlenegy Vigasztaló. Testvér, ha úgy vagy itt ezen az istentiszteleten, mint aki szíve mélyén vágyik a Vigasztaló Istennel való nagy találkozásra, mondjad velünk őszinte könnyűgéssel azt a 16. századi éneket, mely az egész magyar reformátori énekköltésnek egyik legszebb darabja:

"Jövel, megnyomorultaknak
Nemes Vigasztalója,
Árváknak édes Atyja!
Töltsd bé siralmas szívünket
Mennyei nagy örömmel.

Jövel, mi lelkiünknek
Édes vendége! /369,2/

Az egyetlenegy vigasztalásról.

Nekünk reformátusoknak különösképpen is illik tudni, vallani és hirdetni, hogy amiként Egyetlenegy Vigasztaló van, épenúgy csak egyetlenegy vigasztalás is van. Hiszen a mi eleink Hitvallásukat ezzel a nagy kérdéssel indítják: "Micsoda te néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?" Tőlük tanultuk, pontosabban általuk tanultuk Isten ígéből, hogy csak egyetlenegy vigasztalás van, nincs még kettő sem.

Mi ennek az egyetlenegy vigasztalásnak a tartalma? Őseink így mondták: "Az, hogy mind testestől, mind lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok..." Méltó, ha a református keresztyén úgy tudja és úgy mondja naponként ezt a hitvallást, mint a Mi Atyánk-ot. Mert benne összefoglalva találjuk az egész Szentírás tanítását az egyetlenegy vigasztalásról. Az a mi vigasztalásunk, hogy a Szentháromság Istené vagyunk.

Erről vall alapigénk is, amikor azt mondja: "Vigasztaljátok az én népemet!" Az Ővé vagyok, mert Ő teremtett, mert Ő megváltott és Ő megszentel. Az Ővé vagyok, mert Ő "nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon" váltott meg, "hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányn, a Krisztusén." /1 Pt.1, 18-19/

Az pedig, hogy megváltott, hogy a maga tulajdonává tett, azt jelenti, hogy legyőzött minden akadályt, ami ennek útjában állhatott volna. Legyőzte a nyomorúságot, a bűnt és a szenvedést. Ezt hirdeti alapigénk is: "hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétsze-

resen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért." Az a mi vigasztalásunk, hogy a nyomorúság legyőzött, a bűn megbocsátott, a fenytetés pedig az Úr kezéből jön.

Ezzel a nagy vigasztalással, ha úgy tetszik, örömhírrrel keres bennünket az Isten. Úgy, ahogy Koponen keresték. Egy megrendítően szép történetet mondok el a "Foglyok angyalá"-ból. Koponen nem tartozott a nagy gonosztévők közé. Nem volt rabló vagy cégéres gonosztévő. Csak éppen ragadós volt a marka. Végül mint visszaeső bűnöst Szibériába száműzték. Ott szívében ellenállhatatlan erővel feltámadt a honvágy. Mint valami sorvasztó láz és emésztő betegség, úgy lepte meg őt is. Maga sem tudta hogyan, ^{csak} ~~de~~ egyszer már nem volt a deportáló táborban. Neki vágott a nagy útnak, haza Suomiba. Nehéz, keserves úton, de hazaérkezett. Egyetlen terve volt csupán: Megkeresni azt a Matild kisasszonyt, azt az "angyalt", akiről esténként a lobogó tűz mellett társaitól hallott.

Sikerült is megtalálnia Wrede Matildot, a foglyok angyalát. általa Koponen megtalálta Jézus Krisztusban bűneinek bocsánatát és az új életet is. Végre meg is fogadta Matild tanácsát, önként jelentkezett a rendőrségen. Matild viszont megígérte neki, hogy minden összeköttetését igénybe veszi, hogy kegyelmi kérvényét ne utasítsák el. De a kegyelmet csak akkor sikerült elnyernie Koponen számára, amikor azt egy fogolytransporttal már elindították újra Szibériába. Hiába küldték azonban utána a táviratot, közben Koponenre rárohanhatott a kétségbeesés és megszökött. Nyomtalanul eltűnt. A legalaposabb kutatással sem akadtak a nyomára. Kegyelmi hírrrel, örömhírrrel keresték pusztákon, erdők mélyén, mocsarak, nádasok között, de hiába. S azóta ha Matild Isten elől menekülő, a világ vadonjaiban és mocsarain bukdácsoló embereket látott, mindig így sóhaj

tott: - Koponen, ez is Koponen! Mennyi szegény Koponen van a világon!

Csendsben hadd kérdezzek meg Testvér: Nem vagy-e Koponen, nem menekülsz-e a minden vigasztalás Istenének kegyelmi híre elől? Utolért-e a nagy, az egyetlen vigasztalás, hogy vége van a nyomorúságnak, hogy bűnödet megbocsátották? Ha igen, akkor add tovább ezt a hírt, vigasztalj te is másokat azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztalt meg téged. Amen.

Néhány megjegyzés:

"Szóljatok Jeruzsálem szívéhez," Károly így fordítja: "Szóljatok Jeruzsálemnek kedve szerint valókat," Luther pedig így adja vissza: "redet mit Jerusalem freundlich", "beszéljete Jeruzsálemmel barátságosan". A vigasztalás és a szívhez szólás együttesen hangzik még: Gen.50,21 ; Ruth 2,13 és Hos.2,13 . A vigasztalás és a kegyelem-hirdetés együttesen hangzik még: És. 49,13; 51,3.12 ; 52,9. - "Vége van nyomorúságának", Károlyi így adja vissza: "eltölt az ő elrendelt ideje". "kétszeresen sújtotta..." Károlyinál így áll: "kétképen való jutalmat is elvett az Úr kezéből minden ő bűneiért." A cábá itt nem hadiszolgálat, hanem az adósságot letörlesztő szolgálat, rácáh nif. itt nem "kegyelmet nyert", hanem "letörlesztetett". Nem szabad a "kettős" büntetést számtani, prózai értelemben venni, inkább súlyos büntetést jelent Jer.16,18. //Karasszon/